

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VLAHOS, HADLEY

**Misterul ultimelor clipe : povești de neuitat la granița
dintre viață și moarte** / Hadley Vlahos. - București : Bookzone, 2023
ISBN 978-630-305-170-3

821.111

Traducător: **Diana Botescu**
Redactor: **Mihaela Savu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

The In-Between

Copyright © 2023 by Hadley Vlahos, RN
All rights reserved.

© Bookzone 2023, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

Hadley Vlahos

Misterul ultimelor clipe

Povești de neuitat
la granița dintre
viață și moarte

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

CAPITOLUL UNU

Glenda

Cu părul încă ud după duș, stăteam în picioare în fața televizorului și urmăream absentă știrile, ținând în mână cana mea inscripționată cu textul „Cea mai bună asistentă din lume”. În timp ce îmi beam cafeaua, am simțit cum mă trage cineva de uniforma de asistentă pe care tocmai o îmbrăcasem. Am privit în jos și am văzut ochii mari și albaștri ai lui Brody îndreptați spre mine.

— Suc, te rog? a zis, ținând cănița goală în mânuțele lui încă plinuțe de copil de trei ani.

Am zâmbit și l-am luat în brațe, sprijinindu-l pe șold în timp ce mă îndreptam spre bucătărie. După ce i-am dat niște suc, am atins ecranul telefonului pentru a verifica ora. Trebuia să plec până la 7.20 pentru a ajunge la birou înainte de ora 8.00. Era 6.40, ceea ce însemna că aveam suficient timp să fac toate pregătirile și să mâncăm amândoi.

În vreme ce deschideam ușa frigiderului pentru a lua niște ouă, mi-a sunat telefonul. Am văzut pe ecran numele șefei mele, Kristin. Ea nu suna niciodată atât de devreme, așa că m-am întrebat ce se întâmplase.

— Bună, am răspuns agitată.

— Bună! m-a salutat ea, cu un entuziasm care indica faptul că băuse mai multă cafea decât mine. Am nevoie să mergi cu mine acasă la o pacientă. Verifică-ți e-mailul ca să găsești adresa. Eu sunt la vreo zece minute distanță.

Am căutat repede adresa, intrând în panică atunci când mi-am dat seama că se afla într-o zonă foarte bună a orașului, la numai câteva minute distanță de plajele cu nisip alb pentru care este renumit orașul Destin din Florida. Deși îmi petrecusem a doua parte a copilăriei în acest oraș, acum trăiam în orașul învecinat, Niceville, într-o casuță albastră pe care o cumpărasem pentru mine și Brody cu un an în urmă. Ca mamă tânără și singură nu-mi permiteam o locuință mai mare sau mai apropiată de plajă, dar eram mândră de această casuță pe care reușisem să o cumpăr la câteva luni după ce începusem să lucrez ca asistentă.

— Îmi ia cel puțin 30 de minute să ajung până acolo și trebuie să-l las și pe fiul meu la grădiniță înainte. Este în regulă? am întrebat precaută, temându-mă că o astfel de întârziere ar putea-o enerva.

— Nicio problemă! a răspuns Kristin veselă înainte de a închide.

M-a cuprins anxietatea când mi-am dat seama că trebuia să mă mișc repede. Am pus ouăle la loc în frigider, hotărându-mă să renunț complet la micul-dejun, mi-am prins părul într-un coc la ceafă și mi-am luat în grabă bluza de la uniformă pe mine. După ce m-am asigurat că Brody era îmbrăcat cu suficient de multe straturi de haine (pentru că da, în nordul Floridei este iarnă), am ieșit amândoi în frigul de afară și ne-am îndreptat spre grădiniță.

Educatorea lui Brody abia dacă și-a ridicat privirea din telefon când am intrat cu el în clasă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, i-am spus, apropiindu-mă timid. Nu am apucat să-i dau de mâncare lui Brody în această dimineață. Ați putea, vă rog, să vă asigurați că primește micul-dejun?

Fără să scoată niciun cuvânt, educatoarea și-a dat ochii peste cap și a anunțat personalul de la bucătărie că mai este nevoie de o porție în plus la micul-dejun. În momentul acela am simțit junghiul familiar pe care îl simțeam ori de câte ori încercam să echilibrez, fără succes, viața profesională cu cea de mamă. Unul dintre elementele practice care m-au atras spre îngrijirea paliativă a fost programul fix, de la 8.00 la 17.00, care conferea predictibilitate programului meu cu Brody. Dar nu toate zilele erau așa și, aparent, azi era una dintre acele zile. Nu era încă nici măcar ora 7.00, iar eu simțeam deja că eșuasem în rolul de mamă. Cu toate acestea, nu-mi permiteam să-mi pierd locul de muncă. Obținusem postul de asistentă medicală specializată în îngrijire paliativă abia cu câteva săptămâni în urmă și mă aflam încă în perioada de instruire, ceea ce însemna că îmi petreceam zilele însoțind asistentele cu vechime, precum Kristin, în vizitele pe care le făceau pacienților lor. A o face fericită pe șefa mea reprezenta o prioritate.

Am mers cu mașina până la locuința pacientei. Am trecut pe lângă multe case frumoase de pe plajă, similare cu cea în care crescusem. Am virat la stânga pe Coral Cove și am văzut Hyundai-ul sedan al lui Kristin pe aleea din fața unui bungalou cu obloane verzi de pe plajă, înconjurat de câțiva palmieri amplasați în mod artistic în curtea din față. Casa nu era atât de impunătoare pe cât mă temusem că avea să fie. Pe verandă, două balansoare se mișcau înainte și înapoi în adierea brizei, iar luminile care străluceau în interior erau calde și primitoare. Am inspirat adânc.

Kristin mă aștepta în fața casei. Părul ei blond, ondulat impecabil, îi încadra fața frumos machiată chiar și la acea oră a dimineții.

— Ești pregătită? m-a întrebat, afixând un zâmbet perfect.

Am schițat un zâmbet și am dat din cap. Mă simțeam nesigură pe mine, cu părul încă umed și fața nemachiată. Adevărul este că nu mă simțeam pregătită. Ca asistentă medicală specializată în îngrijire paliativă, știam că este inevitabil să nu fii martor la moartea unui pacient, dar până atunci nu fusesem nevoită să mă confrunt cu asta. Aveam sentimentul că această pacientă avea să fie diferită.

În timp ce urcam treptele din beton, o femeie roșcată trecută de 40 de ani, care părea istovită, a deschis ușa înainte să apucăm să ciocănim. Arăta de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat și totuși părea că nu dormise deloc.

— Intrați, intrați, a spus, făcându-ne semn cu mâna să intrăm.

Am simțit mirosul cafelei care fierbea în bucătărie și am văzut un pudel micuț cum se repede spre noi lătrând. Mi-a mirosit tenișii nou-nouți pe care îi primisem cadou de la mama pentru a sărbători noul meu loc de muncă.

— Așadar, spuneai că a început să vorbească cu persoane dragi decedate? a întrebat-o Kristin pe fiica pacientei, Maria, care se străduia acum să bage câinele într-o anexă de lângă bucătărie, unde era spălătoria.

La auzul cuvintelor ei, am ridicat din sprâncene. Suspiciunile mele fuseseră confirmate. Aceasta nu era o vizită „obișnuită”. În ciuda lucrurilor pe care le vezi în filme și la televizor, în mare parte, o asistentă specializată în îngrijire paliativă își petrece ziua conducând

de la locuința unui pacient la a altuia, unde își petrece între 30 de minute și o oră verificând starea pacientului și ajutând persoana care îl îngrijește sau un membru al familiei cu orice este nevoie pentru a-i asigura pacientului o oarecare stare de confort în ultimele sale zile de viață. Maria *chiar* avea nevoie de ajutor, din câte îmi dădeam seama, dar nu în modul obișnuit, în sensul de a verifica dacă mama ei beneficiază de medicamentele corespunzătoare sau dacă simptomele sunt ținute sub control ori de a schimba niște pansamente.

— Dacă vreți să o numiți așa, a răspuns Maria în timp ce lua o cană de cafea de pe blatul din bucătărie. Eu aș zice că a luat-o pe arătură rău de tot. De cele mai multe ori vorbește cu sora ei, care a murit înainte să mă nasc eu. Vă rog, opriți cumva nebunia asta. Nu pot dormi.

Maria a luat o gură mare de cafea, ca și când ar fi vrut să sublinieze ideea. Am profitat de ocazie pentru a inspira adânc și a permite mirosului puternic de cafea să mă readucă la realitate, deoarece mintea mea era foarte confuză.

— Nu face altceva decât să vorbească singură încontinuu. Trebuie să aveți ceva medicamente care să o facă să adoarmă. Dacă nu, voi suna la 112.

— În regulă. Eu și Hadley vom verifica cum stau lucrurile, i-a zis Kristin.

În timp ce înaintam pe hol, am auzit vocea slabă a unei femei. Am intrat în dormitor și am admirat ușile glisante din sticlă care dădeau spre o terasă, comoda masivă din lemn și noptierele asortate, precum și masa mai mică de lângă comodă, plină vârf cu cărți. Deasupra ei, atârna un candelabru mare, frumos și ornamentat. Scrutând încăperea, privirea mi s-a oprit în cele din urmă asupra doamnei Glenda, ale cărei bucle albe erau

LEPIS | We know

tăiate scurt, încadrându-i fața. Râdea în hohote, deși nu se auzea niciun alt sunet – sau persoană – în cameră.

Am privit-o pe doamna Glenda cu neîncredere în timp ce ea continua să arate cu degetul și să râdă privind în față... la nimic și părând să nu își dea seama că eu și Kristin ne aflam acolo.

– Nu, nu, nu! a exclamat ea. Nu am spus asta. Ești o figură!

Râsul ei răsuna în toată camera.

Kristin s-a apropiat de patul ei și i-a atins ușor brațul.

– Bună ziua, doamnă Glenda! Sunt Kristin, iar aceasta este Hadley, una dintre asistentele noastre mai noi.

Am făcut un pas lângă patul ei și i-am făcut stânjenită cu mâna.

– Bună! ne-a salutat doamna Glenda. Vă rog să mă scuzați, dar nu am mai vorbit de ani întregi.

– Cu cine nu ați mai vorbit de ani întregi? a întrebat-o Kristin.

– Of, nici că aș putea să fiu mai nepoliticoasă, nu-i așa? a spus doamna Glenda cu un accent sudist puternic. Aceasta este sora mea. Trebuie să-mi iei tensiunea, scumpo?

Kristin a dat din cap și a scos tensiometrul din geanta medicală. Stăteam în apropiere, privind confuză, uimită că era atât de puțin deranjată de faptul că tocmai făcuserăm „cunoștință” cu o soră invizibilă, decedată. Înainte de a mă angaja ca asistentă medicală la centrul de îngrijire paliativă, lucrasem într-un spital, unde doamnei Glenda i-ar fi fost administrate antipsihotice înainte de a putea măcar să-și termine fraza.

După ce Kristin a terminat de măsurat semnele vitale ale doamnei Glenda și a declarat că valorile sunt perfecte, s-a dus să o cheme pe Maria. Preț de o clipă, am rămas singură cu doamna Glenda. Nu știam ce să fac sau ce să spun, așa că am privit-o, am schițat un zâmbet și m-am jucat stânjenită cu fermoarul propriei genți de asistentă. Din fericire, Kristin a lipsit doar o clipă și, odată ce s-a întors în cameră însoțită de Maria, a început să expună „planul de bătaie”.

– Știu că sunteți obosită și îngrijorată în legătură cu mama dumneavoastră, i-a spus Mariei.

Apoi, s-a întors spre doamna Glenda și a zis:

– Și, doamnă Glenda, știu că aveți persoane cu care vreți să stați la povești. Drept urmare, dacă amândouă sunteți de acord, vom iniția ceea ce noi numim îngrijire permanentă.

De obicei, îngrijirea permanentă nu este inițiată decât în momentul în care aparținătorul nu mai poate face față unei situații. Îngrijirea permanentă înseamnă că o asistentă medicală rămâne la domiciliu 24 de ore din 24, până când fie simptomele pacientului devin mai ușor de gestionat, fie nu mai este nevoie de ea. Încă nu fusesem într-o situație de îngrijire permanentă. Eram nerăbdătoare să văd cum se desfășoară și să aflu totul despre medicamentele antipsihotice administrate în îngrijirea paliativă.

În timp ce Maria dădea din cap în semn de aprobare, Kristin a continuat:

– Hadley va sta în permanență cu dumneavoastră, cel puțin până când își va termina tura, apoi o altă asistentă îi va lua locul și vom continua acest ciclu până când lucrurile vor deveni mai ușor de gestionat pentru toată lumea.

Șocată, i-am aruncat lui Kristin o privire întrebătoare și am clătinat subtil din cap pentru a-i sugera că nu eram pregătită să mă ocup singură de administrarea medicamentelor puternice. Mi-a zâmbit la rândul ei, reasigurându-mă, și a mimat din buze: „Vom vorbi.” Am încercat să îi întorc zâmbetul, dar eram speriată. Nu eram pregătită pentru asta! De ce crezusem că îngrijirea paliativă era potrivită pentru mine?

În timp ce Kristin se întorcea pe hol și îmi făcea semn să o urmez, am încercat să rămân cât mai calmă posibil. I-am explicat faptul că nu am experiență în ceea ce privește administrarea de medicamente psihiatrice pacienților care beneficiază de îngrijire paliativă.

Kristin a încercat să-și ascundă un zâmbet.

— Nu-ți face griji! Nu va trebui să-i administrez niciun medicament, în afara cazului în care se schimbă ceva, iar atunci mă suni pe mine sau pe doctor.

Confuză, am întrebat-o la ce se referă. Cum puteam să nu-i administrez doamnei Glenda medicamente? Era clar că avea halucinații puternice.

— Nu are halucinații, a explicat Kristin. Trece pe lumea cealaltă și o vede pe sora ei decedată. Tot ce trebuie să faci este să-i fii alături și să te asiguri că este în siguranță, pentru ca fiica ei să se poată odihni.

Am dat din cap ca și cum aș fi înțeles, dar nu era deloc așa.

Văzusem oameni murind pe când îmi făceam stagiatura la Unitatea de Primiri Urgențe, în timpul școlii de asistente medicale, cu câțiva ani înainte, dar nu se compara cu asta. Chiar dacă înțelegeam ce este îngrijirea paliativă, mi se părea straniu să nu fac nimic pentru a atenua simptomele și să mă aflu într-un mediu atât de liniștit și calm. În situațiile de care avusesem parte în spital, moartea era de obicei un eveniment rapid și

traumatizant. Acolo, dai peste mult haos și agitație, cu până la 15 persoane într-o singură încăpere, alergând de colo-colo, făcând resuscitare cardiopumonară, administrând medicamente, vetilând și monitorizând pacientul pentru a-i reda pulsul. Familia nu se află în încăpere – sau, dacă se află, este scoasă repede afară – până când pacientul moare, moment în care este chemată înapoi pentru a-și lua rămas-bun. Când totul se sfârșește, asistentele se întorc la postul lor și trec la următorul pacient.

Nu este vorba că nu fusesem afectată de acele morți – fusesem. Dar asistentele pe care le admiram cel mai mult în timpul petrecut la urgențe puteau trece de la un deces la altul ca și cum nu ar fi fost mare lucru. Majoritatea doctorilor și asistentelor îi admirau pe cei care puteau face asta. Îmi doream să fiu mai mult precum acele asistente și să fiu și eu admirată, dar îmi era greu să mă detașez de persoana din fața mea.

Situația actuală însă mi se părea diferită – mult mai personală și mai intimă. La urma urmei, mă aflam în casa doamnei Glenda, iar fiica ei era chiar în încăperea din celălalt capăt al holului, unde, în cele din urmă, adormise pe canapea. Aici era liniște – o atmosferă aproape pașnică, fără haosul care să-mi distragă atenția și fără să pot anticipa ce va urma.

Câteva minute mai târziu, Kristin plecase, iar eu rămăsesem... acolo.

M-am întors în dormitorul doamnei Glenda, am luat unul dintre scaunele de colecție de lângă masă, apoi am întrebat-o dacă pot să mă așez lângă ea. Doamna Glenda a dat din cap, fără să-și ia ochii de la tavan. După câteva minute de tăcere, am început să citesc pe tableta manualul angajaților companiei pentru care lucram, neștiind ce altceva să fac.

Aproximativ 20 de minute mai târziu, doamna Glenda și-a îndreptat atenția spre mine.